

[Hanne Thanning Jacobsen]

Arbejdsmarkedspolitikken, som omfatter arbejdsløshedslovgivning, arbejdsformidling og arbejdsmarkedsuddannelserne, er gennem disse år indsnævret til kun at omfatte de mennesker, som er tilknyttet arbejdsmarkedet med fast job og med en relativt god uddannelse. Vi har savnet en arbejdsmarkedspolitik, der var opsøgende over for virksomhederne for at skaffe job, og som var opsøgende over for arbejdsløse for at få dem i gang med en uddannelse.

I den første del af tiåret har erhvervspolitikken, som omfatter erhvervsstøtteordninger og udviklingspolitik, særlig tilgodeset store, vel fungerende virksomheder. Det offentlige har ikke interesseret sig for, hvordan erhvervsstøtteordningerne blev brugt, ej heller sikret sig, at pengene blev kanaliseret derhen, hvor der var størst behov for midlerne. Det var overladt til erhvervslivet selv, således at det blev et tagselvord for store virksomheder. Denne praksis er dog nu stoppet, således at den direkte erhvervsstøtte er reduceret voldsomt. Men det, der efter min mening er brug for, er inspiration til samarbejde på internationalt plan mellem konkurrerende virksomheder, særlig støtte til nystartede og mindre virksomheder og speciel opmærksomhed på virksomheder, som producerer importhæmmende varer.

Socialpolitikken skal dæmme op for forsyndelserne på de to andre politikområder, jeg har nævnt, og det er der lagt store hindringer i vejen for. Når mennesker havner på bistandshjælp, burde de selvfølgelig meget hurtigt i gang med enten et job eller en uddannelse, så den ødelæggende effekt af arbejdsløshed forhindres. Først i 1989 blev kommunerne forpligtet til at tilbyde de 18–19-årige et job eller beskæftigelse, hvis de søgte bistandshjælp. Desværre er det mange steder blevet et indholdsløst skoleprojekt eller et »som om-arbejde«. Socialpolitikken er således ikke en indsats med henblik på at styrke folk og støtte dem til at komme ud af bistandshjælpssituationen.

Det sociale område burde have ret til at etablere arbejdspladser eller arbejdsstrævningsvirksomheder. Det er noget vrøvl, når nogle siger, at det er konkurrenceforvridende, når det er optræning. Når de andre sektorer – især på arbejdsmarkedet og på uddannelsesområdet – ikke løser deres opgaver, så bliver problemerne skubbet over til den sociale sektor.

Vi skal gennemføre drastiske ændringer på de områder, hvis vi skal gøre os håb om at vende udviklingen på overførselsindkomstområdet. Alle erhvervs- og arbejdsmarkedsrelaterede restriktioner skal indskrænkes til et minimum, således at kommunerne får frie hænder til at være med til at sætte gang i beskæftigelsen, og kommunerne skal have en større økonomisk tilskyndelse hertil. Kommuner skal kunne medvirke i produktion og kunne drive virksomheder, f.eks. i selskabsform, eventuelt i samarbejde med private. Der må ikke være tale om kommunale driftstilskud eller spekulative investeringer. Men den kreativitet, der samlet ligger i denne sektor, skal have mulighed for at igangsætte og udvikle, således at det socialpolitiske område ikke indsnævres til udbetaling af kontanthjælp, men aktivt er med i forebyggelse af arbejdsløsheden. Opgaven består i at finde ud af, hvad der skal til for at forhindre flere i at blive sat ud på et sidespor, samt hvilke nye initiativer der er nødvendige for, at de, der allerede er sat ud, kan få mulighed for at vende tilbage til en arbejdstilværelse.

Det Rullende Galleri i Kolding, der vil købe og indrette en russisk ubåd som en turistattraktion og værested for førtidspensionister, en flok arbejdsløse i Holbæk, der har istandsat 4 jernbanevogne og ombygget dem til et moderne hotel, og i snevejs af andre projekter viser, at mange vil, hvis de kan få lov.

Fremskridtspartiets forespørgsel i dag lægger op til en begrænsning af overførselsindkomsterne. Hvis de skal begrænses, bør det selvfølgelig ske gennem en reduktion af arbejdsløsheden, en forbedring af arbejdsmiljøet, så den udstødelse, der sker, stoppes. Der er 40–50 mia. kr. at arbejde med, så det er bare om komme i gang.

Vi bakker op om dagsordenen fremsat af et flertal af Folketingets partier ud fra de ord, jeg har sagt her.

Poul Nødgaard (FP):

Når Fremskridtspartiet har rejst debatten her i dag om overførselsindkomster, skal det ses ud fra ønsket om, at vi er interesseret i at høre Folketingets syn på væksten i overførselsindtægterne, og som, hvis væksten fortsætter, på længere sigt kan lamme det danske samfund.

Spektret af overførselsindtægter er nemlig særdeles vidtspændende, og det vil da også føre